

Sygn. akt I CSK 458/12

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku J. S.
przy uczestnictwie E. G. i in. , o wyodrębnienie lokalu mieszkalnego nr 5 z księgi
wieczystej [...]
i założenie dla niego nowej księgi wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lutego 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 stycznia 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2012r. w sprawie z wniosku J. S. przy uczestnictwie /./ o wyodrębnienie lokalu mieszkalnego i założenie dla niego nowej księgi wieczystej oddalił apelację wnioskodawcy i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniósł wnioskodawca J.S. powołując się na podstawę kasacyjną naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.). Wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, a to: art. 626⁸ § 2 k.p.c. oraz prawa materialnego, a to art. 1, 5, 10 i 24 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t. jedn. Dz. U. z 2001, nr 124, poz. 1361 ze zm.), polegające na „naruszeniu zgodności stanu faktycznego ze stanem prawnym”.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawca jedynie wskazał, że skarga jest uzasadniona z uwagi na błędy w ustaleniach faktycznych oraz subsumpcji dokonane przez Sądy orzekające w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną strona może oprzeć na następujących podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W obowiązującym stanie prawnym Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez Sąd drugiej instancji. Sąd odwoławczy jest „sądem *in merit*”,

zaś Sąd Najwyższy w zasadzie kasatoryjnym "sądem prawa". Oznacza to, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym przez sąd drugiej instancji stanem faktycznym sprawy. W konsekwencji powyższe

wyklucza w szczególności badanie, czy Sąd drugiej instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Odnosząc powyższe rozważania do przedstawionej skargi stwierdzić należy, że wbrew wyraźnemu zakazowi wynikającemu z treści art. 398³ § 3 k.p.c. skarga została oparta na zarzutach dotyczących poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sposób sformułowania podstawy skargi oraz jej uzasadnienie jednoznacznie wskazują, że celem skargi była jedynie niedopuszczalna próba podważenia stanu faktycznego stanowiącego podstawę orzekania przez Sąd drugiej instancji. Podniesienie w skardze zarzutów, o których mowa w art. 398³ § 3 k.p.c. oznacza, że skarga została oparta na podstawie, której ustawa nie przewiduje i jako niedopuszczalna *a limine* podlega odrzuceniu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną.